

Bethany
Bennett

*Lord se
špatnou
pověstí*

KIOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2020 by Bethany Bennett
Translation © Petra Klůfová, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu ANY ROGUE WILL DO
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím
Forever, an imprint of Grand Central Publishing,
přeložila Petra Klůfová
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-913-2

*Věnováno Nicole s poděkováním za to,
že přes počáteční nedůvěru mi držela palce až do konce.*

*Daphne Chaseové za neutuchající podporu,
jíž mě občas dohnala až k slzám, a za odvahu,
s jakou mi věřila i po přečtení pracovní verze románu.*

*Alexe Croyleové za to, že je nejlepší roztleskávačkou
v dějinách lidstva. V celých dějinách lidstva.*

*A nakonec středoškolskému psychologovi,
který mi tvrdil, že ze mě v životě nic nebude: Šach mat!*

Poděkování

Nikdy bych nevěřila, že psaní je vlastně týmový sport, ale řada lidí mě přesvědčila o opaku. V jejich čele je můj manžel Ben, který svůj osud dočasného vdovce nesl velmi statečně a ochotně se mnou diskutoval o románových postavách, jako by šlo o skutečné lidi. Každý z hrdinů má kousek z tebe, Bene.

A pak tu máme skupinu Kritiků, která mě utěšovala i povzbuzovala současně. Daphne Chaseová, Catherine Stei-
nová, Emmaline Wardenová, Rosie Dananová, Marielle Browneová a Cheryl Tapperová: dámy, jste nejlepší. Miluju vás, ať už mě chválíte nebo kritizujete.

Neocenitelným zdrojem bylinkářské moudrosti se pro mě stala Abigail Croyleová ve chvíli, kdy jsem v Anglii roku 1819 potřebovala svého hrdinu nezabít.

A dále vřele děkuji Rebecce Straussově, té nejlepší literární agentce na světě, za důvěru v mé literární postavy. Ráda bych jí slíbila, že ji přestanu obtěžovat nočními e-maily, ale obě víme, že to prostě nedokážu.

A nakonec si mé díky zaslouží Madeleine Colavitaová a tým vydavatelství Forever. Uvěřili jste mi, že tu knihu dotáhnou do konce. Vaše důvěra přispěla k jejímu vzniku. Děkuji.

1. kapitola

V hrabství Warwickshire, konec srpna 1819

Ethan Ridley – Mac pro přátele, lord Amesbury pro všechny ostatní – postával před hostincem U Kance a chrta. S obličejem pozvednutým k obloze nasával důvěrně známý pach koní a vůni lahodné snídaně. Chutné teplé klobásky a čerstvý chléb ho zvaly dovnitř k druhé porci.

Řídkou ranní mlhu brzy zažene horké srpnové slunce, ale zatím halila koruny stromů a svěží vánek mu ovíval hrdlo s včerejší pomuchlanou vázankou. Při balení zavazadla si zapomněl vzít náhradní, ale příliš ho to netrápilo. Hlavně že si přibalil rozečtenou knihu. Váhavě přešlápl. Ne poprvé dostal dnes chuť Calvinovi ujet bez rozloučení.

Z Londýna mířili na návštěvu vysoce ceněného pivovaru. Ethan měl v plánu ověřit, zda by se nepodařila oboustranně výhodná spolupráce s jeho podnikem. Calvin se měl ukázat už před půlhodinou, ale bylo jasné, že si Ethan ještě nejmíň čtvrthodinku počká, než se dorůžova vyspalý Calvin uráčí vyhrabat ze dveří.

Ethan si prohrábl hřívu rukou a sykl, protože vlasy se zadržly o mozoly zdrsňelé prsty. Domyslel si, že neposlušné kučery mu trčí do všech stran, proto si raději narazil klobouk až k uším. Snad se někdy stihne dát ostříhat, ale zatím mu na podobnou zbytečnost nezbýval čas.

Z myšlenek ho vytrhl klapot kopyt a vzápětí se do dvora vřítela panikařící jezdkyňe na koni bez sedla. „Stala se nehoda! Potřebuji lékaře!“

Jindy pohotový Ethan zkameněl, protože pohled na tu spoustu krve byl šok. Ženě zbarvila obličej a celý živůtek cestovních šatů. Na koni seděla rozkročmo s vysoko vykasanou sukní a vypadala tak zuřivě, až z ní šel strach. Připomínala mu amazonku, jež bez milosti skolí každého nešťastníka, jenž se jí připlete do cesty. Koně zastavila až těsně před Ethanem, div ho nesrazila k zemi.

Ethan se bleskově vzpamatoval a nakoukl do nálevny. „Héj, potřebujeme pomoc!“ houkl. Na odpověď ale už nečekal a vrátil se k ženě.

Otřel si čelo, kde se mu leknutím vysrážel pot, a pak přitiskl dlaň na vzdouvající se šíji vyčerpaného koně. Hlavou mu bleskla pět let stará a hlavně nezvaná vzpomínka. Silnice zalitá krví jeho přítele, jenž mu téměř zemřel v náruči, protože se nemohli dovolat pomoci. Ovšem na minulost teď nebyl čas.

„Můj kočí si šeredně zlomil nohu!“ Žena sklouzla z koňského hřbetu na zem. Mimoděk si sáhla na obličej a přitom si všimla, že prsty má zrudlé lepkavou krví. S úšklebkem si je otřela do sukně. Jedno oko měla napuchlé a z tržné rány pod linií vlasů se valila krev. „Když jsem odjížděla, byl v bezvědomí. Zůstala u něho moje komorná.“

„Kde k nehodě došlo, madam?“ vyptával se čeledín, jenž se vynořil ze stáje a převzal od ženy koně. Mezitím se z hostince vyhrnuli další muži a čekali, až jim stájníci osedlají koně a připraví vůz na záchrannou výpravu.

„Podle mého odhadu tak zhruba tři míle odtud. Přímo na téhle cestě, nemůžete je minout.“ Žena ukázala směrem, odkud přijela.

Ethan mávnutím přivolal mladíka, jehož u snídaně viděl u stolu s místními lidmi. „Potřebujeme lékaře, pane; poráďte, kde ho hledat?“

„Jistě, můj lorde. Hned ho seženu.“ Muž na pozdrav zvedl klobouk a bez otálení se rozběhl směrem k vesnici. Žena náhle zavrávorala; teď už nepřipomínala amazonku, ale

spíše dívku omdlévající ze značné ztráty krve. Než se Ethan vzmožil na slovo, přiskočil Calvin a nabídl ženě rámě, aby ji odvedl do hostince. Ethan by jí ochotně pomohl sám, ale v této situaci byl Calvin užitečnější. Mladá žena s ním šla bez námitek, o což se bezpochyby zasloužil Calvinův osobní šarm. Ethan v tomto směru s přítelem nesoupeřil a radši ve stáji organizoval co nejrychlejší vyslání záchranné výpravy.

Džentlmen s vlasy planoucími jako svatozář přidržel Lottie za loket a chlácholil ji jak splašeného koníka: „Radši se posadte, ta rána na hlavě vám pořád krvácí. Upřímně, vy potřebujete lékaře stejně jako váš kočí.“ Lottie se na nabídnutou židli v nálevně posadila s maximální opatrností, protože se jí bolestivě ohlásily zhmožděliny po celém těle.

Když se po nehodě vyplazila zpod překocného kočáru, téměř bezmyšlenkovitě skočila na neosedlaného koně s odhodláním nespadnout dřív, než pro zraněného najde lékaře. Teď se jí roztráslly nohy a chvění se přeneslo do celého těla. Propletla si prsty obou rukou, aby je zklidnila. Och bože, na jedno oko vidí rozmazaně. Není divu, že jí třetí hlava.

Zkusila se soustředit na muže, jenž jí pomohl. S tou pohlednou tváří a elegantním oděvem měl teď být spíše v londýnském salonu než v zájezdním hostinci ve Warwickshiru. „Co přivedlo takového elegána na zapadlý venkov?“ Jazyk ji zpola neposlouchal, takže slova z ní vycházela pomalu, mumlavě. Hlava se jí mohla rozskočit.

Elegán ukázal bradou k oknu do dvora, kde přecházel statný urostlý muž, jenž s nezpochybnitelnou autoritou zařizoval výjezd záchranné skupiny. Jeho rázné příkazy svědčily nejen o sebevědomí, ale i o zkušenostech a organizačních schopnostech.

Přes řasy jí zvolna prosákla čerstvá krev; zamžikala a otřela si oči už beztak zakrvácenou dlaní.

Žena majitele hostince se objevila s náručí plnou čistého oblečení a mísou teplé vody. „Já jsem paní Pringleová, zlato.

Podíváme se na tu hlavu a pak se uvidí, jestli bude třeba něco dalšího, co vy na to?“

Lottie mávla rukou. „Mně se nestalo nic vážného. Věřím, že stačí koupel a odpočinek, ale můj kočí potřebuje lékaře naléhavěji než já.“

Čisté ubrusy v nálevně a vůně čerstvě upečeného chleba působily konejšivě. Lottie doufala, že v patře jsou podobně příjemné ložnice. Potřebovala se uklidnit a po koupeli se prospat v pohodlné posteli. Ach, za káď horké vody by se teď s klidným svědomím upsala ďáblu.

Elegantní muž jemně naléhal: „Nechte si otřít krev z obličeje, prosím.“

Náhle se otevřely dveře ze dvora a Lottie ovanul ledový průvan. Vstoupil sebejistý muž, kterého pozorovala oknem, zavrčel: „Nechte to na mně!“ a vzal paní Pringleové žínku z ruky.

Elegán jen zvedl oči ke stropu. „Dobrá, Macu, předávám ti tady velení a jdu dělat něco užitečného ven.“

Obr jen cosi zavrčel, jako by ho obtěžovalo pronést i pouhých pár slov. Na dvoře vypadal velitelsky, ale laskavě, ovšem teď z něho doslova čišela nevrlá podrážděnost. Vedle jeho mohutné postavy si Lottie připadala maličká – zrovna ona, o níž i vlastní otec mluvil jako o cvalíkovi. Příchozí i vsedě převyšoval všechny přítomné. Lottie si jen jednou v životě připadala vedle muže jako křehká víla, ale od té doby uběhlo hezkých pár let.

Muž hodil klobouk na stůl a ukázal hřívu černých kučer. Lottie si s prudkým úlekem uvědomila, že muže zná, a málem z toho upadla do mdlob. Panebože, kéž by se mýlila! Modlila se, ať před ním neomdlí, a v duchu horečně slibovala obzvlášť štědrý příspěvek do kostelní pokladničky.

Za hukot v uších mohlo zřejmě poranění hlavy, protože vyvést z míry ji tenhle hromotluk po tak dlouhé době nemůže. Už uběhlo sedm let od chvíle, kdy ji zachránil, ale současně ji necitelně zničil. Pokud teď má v plánu ji

zachránit podruhé, Lottie nesmí ani na vteřinu zapomenout, co jí provedl posledně.

Amesbury se předklonil blíž a Lottie se v útrobách rázem rozlil dávnou zapomenutý žár vzrušení. Pod kadeří spadlou nečekaně chlapecky do čela se mu rýsovalo zachmuřené obočí, ale přísný úhel lícních kostí a tváře potemnělé jednodenním strništěm svědčily o jeho hrubiánské povaze, která se nedala odpustit ani zapomenout.

„Chápu vaše obavy o kočího, ale pokud sama odmítnete ošetření, nijak mu tím nepomůžete.“ Skotský přízvuk jí zrychlil tep, ale radši o tom nepřemýšlela. „A teď prosím držte, ať té dobré paní nezaneřádíme podlahu krví ještě víc.“

Paní Pringleová civěla rozpačitě do země a zřejmě si nebyla jistá, zda před džentlmenem z místnosti radši neutěct. Lottie na tom byla podobně.

Mužův lehce netrpělivý tón hlasu Lottie popudil, ale nakonec se podvolila, třebaže žhavě zrudla rozpaky a hněvem z pomyslení, že zrovna tenhle člověk ji vidí v tak příšerném stavu. Osud, ten vrtošivý ďábel, jí Amesburyho přiváděl do cesty zásadně v okamžicích, kdy ona vypadala příšerně a on byl v roli hrdiny.

Amesbury jí jemně pozvedl bradu k oknu, aby si ve světle pořádně prohlédl zranění. Jeho nabručený hlas byl v přímém rozporu s jemnými doteky, jimiž prozkoumal roztrženou tkáň a odhrnoval krví spleené vlasy z čela.

Čím to, že čas přidává tomu zlosynovi na přitažlivosti, zatímco Lottie jen obyčejně stárne? Každým rokem byla kypřejší a oblejší, třebaže denně objela na koni hranice celého panství. Jak jí mrazivé vzrušení v podbřišku prozradilo, ani nové jemné vrásky v koutcích úst a očí tomu lotrovi neubraly na smyslnosti. Podle Lottie to bylo šíleně nefér.

Během těch let si malovala úplně jiné setkání. Ve své verzi by na sobě měla nádherné nové šaty, jež by jí dodaly neodolatelnou ženskost. Lord Amesbury by zkameněl úžasem a po chvíli by si vybavil, že ji zná. Vzápětí by se zarděl studem

při vzpomínce, jak jí ublížil. V Lottie by téměř probudil soucit – ale jen téměř. Nakonec by hrdě pohodila hlavou a beze slova ho minula.

Vážně toho chce Lottie tak moc, když si tajně přeje, aby se Amesbury užíral lítostí a vzteky nad zmarněnou příležitostí? Fantazie jí vykreslila velkolepou svatbu s krásným vévodou, třebaže těch nezadaných bylo jako šafránu; pro staré panny byli zcela nedostupní.

Logika však nehrála ve snění sebemenší roli – a realita navíc byla zcela jiná. Lottiin živůtek cestovních šatů byl zašpiněný a potrháný, zmazaný od krve i hlíny, ale co huň, vikomt Amesbury si na ni očividně nevzpomínal.

Toužit po jiných okolnostech jejich setkání byl možná projev nezralosti, ale Lottie umírala studem z pomyšlení, že opět potřebuje Amesburyho pomoc, a on v sobě nemá ani tolik slušnosti, aby si na ni pamatoval. Zhluboka se nadechla, ale nebyl to moudrý krok; místo aby se trochu zklidnila, zaplnila si plíce i hlavu jeho mužnou vůní. Snad by bylo lepší, kdyby Amesbury používal běžné parfémové vody, nebo smrděl po nahnilé cibuli a stojaté vodě, ale Lottie ucítila jen vůni vykoupaného mužského těla, jež se žádným parfémováním nezdržovalo. Připomněl jí svěží vzduch venkova, vůni koženého sedla a vřelou útulnost, kterou neuměla zařadit. Srdce jí vyskočilo až do hrdla.

Amesbury, její dávný nápadník, odjakživa uměl dokonale jednu věc: zmást ji. To se nezměnilo ani po dlouhých sedmi letech. Lottie v těsném kontaktu s jeho tělem bojovala s panikou, protože ten nenáviděný člověk přece nemůže vonět tak přitažlivě!

2. kapitola

„Pro boha živého, děvče! Co jste vyváděla, že jste se takhle zřídila? O co jste se tak potloukla?“

„O stěny kočáru. O podlahu. Jednou dvakrát snad i o strop. Probrala jsem se, až když bylo po všem.“ Na okamžik se střetli pohledem, ale Lottie ihned sklopila zrak ke stolu.

„Hádám, že ta rána bude chtít pár stehů.“ Amesbury jí pát-ravě prohlížel zakrvácené čelo. „Přitiskněte si k ráně tenhle klůček, tak. Musíme zpomalit krvácení.“

Lottie při doteku látky sykla bolestí, ale podřídila se příkazu. Amesburyho autorita byla nezpochybnitelná, ale radil jí dobře, takže nemělo smysl vzdorovat.

Zřejmě nezbylo než počkat na příchod lékaře. To znamenalo sedět tu ve společnosti nesnesitelného hulváta a dovolit mu, aby si hrál na dvorného zachránce – opět. Vztek na okamžik převládl nad bolestí. „Děkuji za pomoc, můj lorde, ale teď se musím podívat na svého koně a dojednat ubytování pro svoje služebnictvo.“ Lottie se odhodlaně zvedla na roztržené nohy, jako by ani nebyla zraněná a pohmožděná.

Když mījela sedícího Amesburyho, naschvál mu kyčlí drcla do ramene tak silně, že se musel přidržet stolu, aby nesletěl z lavice. Lottie si škodolibě uvědomila, že tohle ten hromotluk od ženy nečekal.

Lord Amesbury se ji samozřejmě pokusil zdržet. „Měla byste sedět a v klidu čekat na doktora. Máte za sebou šok a vyčerpávající jízdu.“ Tvářil se dopáleně – nebo to byl jeho obvyklý výraz?

„Na klidné posezení bude dost času, až se ukáže doktor.“ Lottie se vděčně usmála na paní Pringleovou, jež mlčky

sledovala jejich dohadování. „Teď mě omluvte, musím si něco zařídit. Paní Pringleová, smím si s vámi promluvit o samotě?“

Ke stolu se vrátil elegantní plavovlasý džentlmen, jenž ji předtím doprovodil dovnitř. Domyslela si, že to je hrabě Carlyle. Matně si vybavila, že debutantkám se při jeho jménu vzrušením podlamovala kolena. Lord Amesbury zřejmě ani během let svůj okruh přátel nezměnil. Náhle lord Carlyle zpozorněl a chytil Lottie za loket, třebaže stála pevně. „Prosím vás, slečno... Jste bílá jako křída. Posadte se, prosím, počkáme na lékaře.“

„Děkuji, ale ne. Společnosti lorda Amesburyho jsem si užila dost na celý zbytek života.“

Lord Carlyle se obrátil k příteli. „Proboha, Macu, cos za těch pět minut stihnul spískat tentokrát?“

Ach ano, říkali mu Mac. Pro Skota snad trapnější jméno neexistovalo, ale řešit to nemělo smysl.

Amesbury neskrýval rozpaky nad vzniklou situací, ale Lottie vůbec nepřipadalo zábavné, že ji nepoznal.

Uplynulo sedm let od chvíle, kdy Lottie seděla před večírkem doma v salonu a lámala si hlavu, kde se zdržel, když s prvními hosty dorazila i zpráva, že se stala soustem pro noviny. Místo aby ji její pohledný nápadník požádal o ruku, zničil ji. A nedalo mu to žádnou práci.

Tehdy by si radši ukousla jazyk, než aby přiznala, co si myslí; to dáma přece nedělá. Ovšem teď se z ní sypala slova ostrá jako žiletky a Lottie doufala, že každé z nich řízne hodně hluboko.

„A co jste čekal, lorde Amesbury? Mám se plazit vděčností, protože jste si opět zahrál na zachránce? Na rozdíl od vás jsem nezapomněla, že my dva tohle už zažili, a vy jste hrdinu jenom předstíral. Působíte přesvědčivě, to ano, ale já už nejsem ubrečené dítě a vy nejste džentlmen.“

Nato se Lottie rázně obrátila k lordu Carlyleovi. „Děkuji vám za pomoc, ale už se o sebe postarám sama.“

Náhle Amesbury vytřeštil oči, jako by si v duchu konečně vložil poslední dílek do skládačky. „Lady Charlotte?“

Lottie pohodila hlavou. „Lotři jako vy mě smějí oslovit výhradně jako Vaše Výsosti. Byl jste to přece vy sám, kdo mě označil nálepkou Papírová princezna. Na to ponížení se nedá zapomenout stejně jako na zradu člověka, jehož jsem si troufla považovat za přítele.“ Ve vzteku vysekla výsměšnou poklonu, přičemž si jednou rukou tiskla zmuchlanou žínku ke krvavé ráně. „A proto, pane, táhněte k čertu!“

S hlavou vztyčenou se obrátila ke dveřím, ale ještě stačila zaslechnout smích lorda Carlylea: „Kčertu! Vidět vás dva v ringu, vsadím si na lady Charlotte celých pět liber!“

Na dvoře hostince nenašla kupodivu téměř živou duši a domyslela si, že všichni stájníci vyrazili na pomoc zraněnému kočímu. „Je třeba něco zařídit?“ optala se osamělého čeledína, jenž kydal stáje.

„Ale kdepak, má lady. Ten vysoký džentlmen zařídil úplně všechno. Než sem dorazí doktor, má se objevit pár chlápků se zprávou, jak to s tím zraněným chudákem vypadá.“ Mládenec si cvrnkl do klobouku a vrátil se k práci.

Och bože! Čekání Lottie drtilo stejně jako vědomí, že nemá dost sil sama vyrazit svým sluhům na pomoc. Snad by si pak nepřipadala tak bezmocně.

Lottie zamířila do chladu temné stáje a vyhledala tam Samsona, kočárového koně, jenž ji bezpečně donesl sem. Přejela mu dlaní po šíjí a nabrala hrst sena; kůň jí ho opatrně užíral z ruky hebkými pysky, jako by jí laskání oplácel.

Na chvíli se opřela o prkna stání a čekala, až z ní ty doteky ušlechtilého zvířete odvanou nervozitu. Důvěrně známá vůně stáje jí připomínala tu drsnější stránku života. V posledních letech dávala podobnému prostředí přednost před tanečními sály i salony. Koně se člověku nikdy nevysmívají a ovečkám je jedno, zda k nim přijde v šatech dávno vyšlých z módy nebo dokonce v jezdeckých kalhotách.

Její ztřeštěná výprava do Londýna byla pošetilá, ale nezbytná; bez ní by Lottie ztratila šanci rozhodovat o svém osudu. Kdyby si otec prosadil svou, už by ohlašovala zasnuby s panem Jamesem Montaguem, nejmladším synem hraběte Danbyho. Protože Lottie dotyčného v životě neviděla a ani o to neměla zájem, otcův návrh rovnou zavrhla a pustila ho z hlavy. Otec však byl pevně rozhodnutý nedopustit, aby po smrti syna a manželky zůstala jeho dcera neprovdaná. Samozřejmě pro Lottie by bylo nejjednodušší se podřídit, ale podráždil ji otcův nekompromisní tón. Pokud už se tedy musí vdát, pak si podmínky bude diktovat sama, děkuji pěkně, otče.

A z toho důvodu se Lottie snažila najít manžela dřív, než přijde zima a otec si prosadí svou. V letním vyliďněném Londýně to bude poměrně marný pokus, ale co jiného si má počít žena, jejímž snem byl džentlmen z velkoměsta, který by ji po svatbě výměnou za pěknou sumičku nechal žít na jejím panství podle vlastních představ. Pokud vhodnou kořist neuloví do konce listopadu, kdy zasedne Sněmovna lordů, otec ji přiměje k sňatku s panem Montaguem. Větší ústupek dceři udělat nehodlal.

Tak či onak platilo, že Lottie se vyhne společenské sezóně, což vzhledem ke svému věku a trapným okolnostem svého uvedení do společnosti považovala za požehnání.

V pozdním jaru roku 1812 se Londýn vzpamatoval z šokujícího atentátu na ministerského předsedu Spencera Percevala a urozené kruhy hledaly rozptýlení ve společenských klepech, jejichž hlavním tématem byla v té době právě Lottie. Všichni plakali smíchy, a to neznali ani polovinu pravdy.

Netušili, že Lottie uvízla v tlačenci šílejících lidí, kteří se seběhli po zprávě o atentátu a provolávali slávu zoufalému útočníkovi. Zběsilý chaos Lottie oddělil od jejího lokaje a přímo ji ohrozil na životě. Snažila se protlačit do klidnější uličky, ale tlak okolních těl sílil a Lottie panikařila, když tu jí loket stiskly prsty nezvykle statného a urostlého

muže, s nímž předtím několikrát tančila na večírcích. Prorazil cestu tlačenicí a dovedl Lottie stranou do bezpečí, jako by to byla hračka.

Dotek mužovy svalnaté paže ji rozechvěl, a když mu pohlédla do očí, svět se zastavil. U dveří jejího domu jí políbil ruku a dvorně slíbil, že hned zítra ji přijde navštívit. Lottie měla dojem, že jeho slova skrývají hlubší význam.

Slíbené návštěvy se však nedočkala. Hned následujícího dne tisku dominovaly dvě zprávy – atentátník John Bellingham a Papírová princezna. Lottie v životě nenapadlo, že se bude dělit o pozornost veřejnosti s vrahem.

Kůň štouchl Lottie do dlaně, jako by si říkal o další pohazení hedvábné hřívy. Rázem vyhnala ty zahanbující myšlenky z hlavy. „Ty naše loňské jezdecké lekce se dnes vyplatily, vid’? To chce porci ovsa navíc, a možná ti ho pokapu i melasou. Zasloužíš si to.“

Malým oknem stáje Lottie zahlédla dvojici mužů, jimž se chtěla za každou cenu vyhnout. Mířili k čeledínovi, jenž jim osedlal koně. Výborně! Lottie teď může v klidu vyhledat paní Pringleovou, požádat o koupel a čekat na lékaře.

Lottie si z čela odhrnula lepkavou kadeř; tu koupel potřebovala přímo zoufale. Snad jí paní Pringleová nabídne také voňavé mýdlo, aby smyla i vzpomínky na krev a říčící koně. Bude však vděčná za vše. Puch vlastního i koňského potu a krve byl nesnesitelný. Honem si k ústům přitiskla špinavou dlaň, aby zdusila vzlyk.

Teď ne. Ještě chvíli musí předstírat, že je všechno v pořádku. Vypláče se až o samotě. Celé tělo měla v jednom ohni bolesti, protože se potloukla v překocném kočáru, a navrch jí přibyl stres ze setkání s lordem Amesburym. Nu, aspoň mu řekla své. To byla úleva.

Polkla další nával slz a v duchu si přehrála, co všechno měla lordu Amesburymu ještě vykřičet do obličejce; za to hnusné jednání před lety si zasloužil jen to nejhorší. Teď však co nejrychleji potřebovala trochu soukromí, aby se vzchopila.

Lottie si přejela rukou po obličejí a zhluboka se nadechla. Jednou, podruhé, potřetí. Nádech, výdech. Sevřený hrudník maličko povolil a současně se jí vrátilo sebeovládání. Nasadila si masku neotřesitelného klidu a v duchu se rozhodla, že dávný trapas se opakovat nebude. Tentokrát bude Amesbury hrát podle jejích pravidel.

3. kapitola

Doktor zvládal šití ran stejně bravurně jako ta nejzručnější švadlena. Ještě než skončil, pohled do zrcadla Lottie ujistil, že drobné stehy na linii vlasů se zahojí bez sebemenší jizvičky.

„Jste nesmírně šikovný, pane doktore. Pomáháte manželce se správkou potrhaného oblečení? Měl byste!“ Lottie se vtipkovaním marně snažila nemyslet na bolest a v tom jí nepomohl ani lékařův kamenný výraz. Naštěstí záleželo víc na jeho zručnosti než společenském šarmu. Okouzující šarlatán by byl jednoznačně horší volba.

Při každém bodnutí jehlou ji celé čelo pánilo jako čert, jako by jí zjitřené nervy neumožnily rozeznat jednotlivá píchnutí. Zatínala zuby a snažila se sedět bez hnutí.

Zavřela oči a představovala si, že sedí doma, u psacího stolu v salonu, kam tabulkami širokého okna proudí sluneční svit. Právě si dělala seznam povinností na příští týden. Plánování úkolů a organizování ji uklidňovalo, dodávalo jí pocit bezpečí, i když ve skutečnosti jí lebka hořela od bolestivých vpichů lékaře.

Odcházejícího doktora, jenž spěchal za zraněnými k přecocnému kočáru, vystřídala služebná paní Pringleová, která

do kádě vylila několik věder kouřící horké vody; okno pokojíku se rázem zamžilo párou.

Mladá žena se uklonila: „Budete si před koupelí ještě něco přát, má lady?“

Lottie se usmála už při pouhé představě koupele. „Ne, nic. Už se nemůžu dočkat, až smyju všechnu tu špínu.“ Stejně jako po koupeli toužila i ulehnout do měkké postele, ale to muselo počkat. Nejdřív horká voda a potom péřové příkrývky. Náhle vzhlédla ke služebné: „Teď mě napadá, mohla byste postrčit ten stolek s mýdlem na druhou straně kádě, aby stál blíž ke krbu? Ten džbán čisté vody pak vychladne pomaleji. A to je opravdu všechno. Děkuji.“

Lottie bojovala s vyčerpáním. Zůstávala zařatá stresem od chvíle, kdy se jeden z koní kdovíproč splašil, přetrhl koženou oprat a naklonil kočár natolik, že se povoz v plné rychlosti převrátil a ještě chvíli letěl za vzpínajícími se koňmi, dokud ho drtivý náraz nezastavil. Byla to směla a navíc hodně špatné místo. Lottie poletovala v převracejícím se kočáře jako hadrová panenka, udeřila se o strop, dopadla na podlahu a opět na strop, jenž si s podlahou prohodil místo. Řičení koní vystřídal mučivý výkřik bolesti kočího. Jeho noha, ach bože! Jeho noha! Komorná Darlingová zírala na svou paní celá zsinálá a zmatené Lottie svitlo, že ona sama ztratila na chvíli vědomí.

Teď Lottie se zavřenýma očima počítala kroky služebné, jež nosila vodu do kádě poblíž krbu. Sto třicet kroků, deset věder. Ještě nebylo poledne, ale Lottie měla dojem, že den se táhne celou věčností. Konečně služka vyprázdnila poslední vědro, zavřela za sebou dveře a Lottie si mohla vychutnávat ticho.

Téměř ticho, protože hostinec U Kance a chrta vřel ruchem. Z přízemí sem doléhal šum hovoru a kroky hostů i obsluhy, ale pokojík jí zajišťoval soukromí a oheň zaháněl stíny podmračeného dne.

Konečně Lottie dala průchod dlouho přemáhanému pláči; ze zkušenosti věděla, že potlačovat emoce příliš dlouho se

nevyplácí, protože druhý den přijde trest v podobě osleпивé migrény.

Možná nakonec migréně neunikne, ale aspoň bude vykoupáná; víc beztak udělat nemůže. Náhle se nemohla dočkat, až ze sebe strhne propocené zakrvácené šaty. Prsty měla sice nateklé a zhmožděné, ale nakonec nástrahy háčeků a tkanic zvládla bez pomoci. Díkybohu, že cestovní šaty měly praktický a jednoduchý střih.

Konečně jí oheň v krbu ovanul nahou kůží. Lottie se svlečených šatů tak štítla, že je nezvládla ani pověsit na háček u dveří a nechala je válet na podlaze.

Otevřela flakon koupelového oleje a vdechla čistou svěží vůni citronu. Ponořila se do horké vody. Každý sval jí zaúpěl bolestí, ale rychle se uvolnil. Voda štípala do odřenin a kůže opruzené od jízdy na neosedlaném koni. Na těle se jí začaly rýsovat rudomodré pohmožděliny. Dnešní den se skutečně nepovedl.

Lottie se ve vodě ještě ani pořádně nerozhřála, když se ozvalo ťuknutí na dveře a dovnitř nakoukla její komorná Lucia Darlingová. „Už jsme dorazili, má lady.“ Zavřela za sebou dveře a klekla ke kádi. Jemně natočila Lottiiin obličej k oknu a zkoumala stehy. „Až vám opadne ten otok, rána se krásně zahojí.“

„Ano, bude to dobré. A co vy dva? Už je Patrick při vědomí?“ Lottie si odhrnula těžký pramen vlasů na záda a sáhla po mýdle.

„Já mám jenom pár boulí. Zítra budu celá rozlámaná, ale v porovnání s Patrickovou nohou to je maličkost. Probral se chvílku před příjezdem záchranné skupiny, ale když ho nakládali na vůz, bolestí znovu omdlel. Lékař teď dohlíží, aby ho správně přenesli na lůžko.“

„Ránu mi ten lékař zašil dobře,“ poznamenala Lottie, „tak doufejme, že stejně zručně umí i rovnat kosti.“

„Snad ano.“ Darlingová sebrala odhozené šaty, pověsila je na háček a flakon s koupelovým olejem uzavřela zátkou.

„Darlingová, radši se posaďte. Měla byste si dát ošetřit vlastní odřeniny.“

Komorná nechala výzvu bez komentáře a pozorně zkoumala potrhané cestovní šaty, jako by už plánovala, jak je vyperé a zašije. „Manželé Pringleovi mi připadají milí a pokoje jsou čisté. Až nám od kočáru dovezou naše věci, můžete si pořádně odpočinout.“

„Jediným kazem je přítomnost lorda Amesburyho,“ ušklíbala se Lottie, jako by se jí hnusilo už to jméno. „Mezitím jsme se stihli pohádat. Doufám, že se s ním víckrát nepotkám.“

„Lord Amesbury je tady? Čert to vem, dnes je to jedno překvapení za druhým!“ Darlingová se konečně posadila na židli u kádě.

Lottie mávla rukou, až se kolem ní rozstříkly kapky vonící po citronu. „To můžeme probrat později. Teď mám obavy o vás a o Patricka. Vidím, že jste celá ustaraná; chtěla byste být radši s ním?“

Darlingová nešťastně zavrtěla hlavou. „Povinnosti mě drží tady, má lady.“

Komorná těžko mohla říct něco jiného.

„Pokud chcete být u něho, jen běžte, a kdybych mu mohla nějak pomoci, dejte mi okamžitě vědět.“

Darlingová se chvatně uklonila a zmizela na chodbě.

Lottie si opět nabrala džbán vody a zaklonila hlavu, aby si opláchla vlasy. Snažila se vyhnout stehům, ale voda stehy stejně zmáčela. Ušklíbala se, ale kvůli čistotě ochotně vytrpěla špetku bolesti.

Když voda vychladla, Lottie vylezla z kádě a uvědomila si, že má problém: její náhradní oblečení zůstalo u kočáru, vedle kterého se vysypala její zavazadla; a zakrvácené špinavé šaty si obléknout opravdu nemohla.

Zkusila kolem sebe ovinout osušku, ale ta její kypré tvary zdaleka nezakryla; nakonec tedy volba padla na přehoz postele.

Lottie se zachumlala do patchworkové a častým praním vyrudlé látky a napsala dopis otci – či spíše jeho správci Rogerovi – o tragické události, ale úlevu jí ta zповěď nepřinesla. Další dopis byl určen pro její kmotru, lady Agathu Dalrympleovou, jež v tomto týdnu počítala s Lottiiným příjezdem; bohužel, za daných okolností se Lottie tak brzy do Londýna dozajista nedostane.

I kdyby lékař srovnal Patrickovi nohu bez problémů, čekání na nový kočár a kočího zabere několik dní. Patricka tu samotného nenechá v žádném případě. V cestě do Londýna může s Darlingovou pokračovat až poté, kdy raněného odvezou zpět do sídla Stanwick Manor. Otec by dceru sice odsoudil, že péči o sluhu dává přednost před cestovním rozvrhem, ale tady rozhoduje ona, ne?

Ostatně, zdržení byla maličkost proti možné tragédii, jíž cesta mohla skončit definitivně. Stačilo málo a na silnici pod kočárem by vyhaslo hned několik lidských životů; místo lékaře by sháněli kněze a hrobníka. Lottie si promnula třeslící čelo a zalepené dopisy položila na nízký stůl u dveří.

Z chmurných myšlenek ji vytrhlo zaklepaní. Komorná vklouzla do pokoje a zoufale nahrabila ramena.

Lottie si rázem domyslela, že pokud se nepodaří srovnat zlomeninu, Patrick o nohu nejspíš přijde, ale přesto vyhrkla: „Jak je na tom?“

Komorné vyhrkly slzy a volně stékaly po tvářích. „Prozatím se amputace odkládá – pokud se noha nezanítí.“

„Díkybohu. Radši kulhat, než být odkázaný na protézu.“ Lottie ztěžka dosedla na postel.

„Doktor mi pro Patricka dal mletou vrbovou kůru na Zahnání bolesti; přisypala jsem mu ji do čaje. A nechal nám tu i laudanum, jenže ten mezek ho odmítá. Uvidíme později,“ drmolila Darlingová rozrušeně.

„Chápu, jak je to pro vás těžké.“ Ti dva spolu poslední dobou trávil dost času, takže Lottie tušila, že se mezi nimi rodí láska.

„Když mu doktor rovnal kosti, Patrick omdlel,“ popotáhla Darlingová a hřbetem ruky si otřela nos. „A pokud jde o vaše kufry, paní Pringleová o nich ještě neví. Potřebujete čisté šaty.“ Zhnuseně se ohlédla po těch cestovních, jako by je viděla poprvé.

„Snad už to nebude trvat dlouho. Vy se jistě také chcete umýt a převléknout.“

„Směla bych do té doby zůstat u Patricka, má lady?“

„Samozřejmě. Mě by tam lékař asi nepustil, zvláště takhle,“ ukázala Lottie na přehoz, který jí sloužil místo šatů.

„Vrátím se, hned jak nám dovezou zavazadla,“ slíbila Darlingová. „Hostinské připomenu, ať je bez meškání nechá donést sem do pokoje.“

Lottie se vyčerpaně položila na polštář. Zkusila zavřít oči, ale v tu chvíli se jí v hlavě vynořily děsivé obrazy z havárie na silnici a bolavé tělo pronikavou bolestí připomínalo, že skutečně nešlo jen o noční můru. V zátylku jí narůstala tepající bolest, jež rychle přehlušila všechna ostatní zranění. Lottie si vytáhla příkrývku až k čelu a snažila se ležet bez hnutí v naději, že tentokrát se ochromující záchvat migrény obejde bez zvracení.

Neposlušné myšlenky se jí zatoulaly k lordu Amesburymu. Musela uznat, že navzdory všemu dnes vypadal impozantně: statný, urostlý, sršící přirozeným sebevědomím. Snad každý, kdo mu chtěl pohlédnout zpříma do očí, musel zaklonit hlavu a automaticky tak uznat jeho nadřazenost.

Na ty oči Lottie nezapomněla. Při jejich prvním setkání v ní probudily stesk po bezstarostných dnech dětství, kdy se loukala po mořském břehu a žasla nad nádherou sluncem ozářené hladiny.

A když ji lord Amesbury po pár měsících zachránil ze sevření zběsilého davu, právě ty modré oči protkané zlatými nitkami jí připadaly jako nejkrásnější klenot na světě – a když naléhal, že se příští den přijde přesvědčit, zda je v pořádku, čišela z nich nepředstíraná něha.

Teď se Lottie s námahou uvelebila na boku a snažila se rozpomenout na těch pár kusých zpráv, jež se k ní o něm po odstěhování z Londýna donesly. Nejlepším zdrojem čerstvých klevet byla teta Agatha, jež však nemohla pocho-pitelně Amesburyho ani cítit. Přesto věrně posílala dopisy plné spolehlivých a často zábavných novinek ze společens-kého života velkoměsta. O Amesburyho případném sňatku by se kmotřence jistě zmínila – pokud by ho nepovažovala za detail nehodný její pozornosti. Možné to bylo.

Kčertu. Ano, Amesbury může být už ženatý. Zvláštní před-stava, že zrovna teď si nějaká žena vybírá šaty, v kterých ho uvítá po návratu do útulně osvětleného sídla. Lottie se sevřelo hrdlo; ano, byla tehdy naivní a pošetilá, když očeká-vala žádost o ruku.

„Hodně štěstí, chudinko. Budeš ho potřebovat,“ zamum-lala, ale upřímně to neznělo ani jejím vlastním uším. A pak už si konečně přestala nalhávat, jak je statečná, a tichounce, lítostivě se rozplakala. Slzy jí zmáčely vlasy rozprostřené po polštáři.

Letošní cesta na londýnskou společenskou sezónu jí bez matky připadala zbytečná. Po dětství plném zapomenutých slibů, osamělých večerí a procesí různých vychovatelek Lot-tie přesně věděla, kde je její místo. Matka a otec milovali jen sebe navzájem a zbývající láskou zahrnovali jejího bratra, dědice titulu i panství. Ovšem pak se přiblížil čas Lottiina vstupu do společnosti a Lottie se vůbec poprvé těšila mat-čině bezvýhradné pozornosti. Její debut však neproběhl ve znamení velkého úspěchu, proto vznikl plán, že další pokus dobýt si přízeň urozeného světa odloží o pár let a poté všem dokáže, že s Charlotte Wentworthovou je třeba vážně počítat.

Pak ale její bratr Michael padl v bitvě u New Orleansu, a po roce, sotva odložili smuteční černou, smrtelně onemoc-něla matka. Na společenskou sezónu sloužící jako tržiště volných manželů opět nepřišla řada. Bez matky se tam Lot-tie ani nechtělo.

Při vzpomínce na otcovo ultimátum jí teď vyhrknul nový příval slz: trval na tom, že dcera se musí vdát a nechat panství v jeho rukou. Zdálo se sice, že období jeho největšího žalu konečně pominulo, ale co když se zítra opět propadne do deprese a odmítne věnovat se svým povinnostem? Kolik nájemců a služebníků bude opět trpět vinou svého pána, jenž dlouhé týdny nezvládne ani vystrčit nos z knihovny?

Po ztrátách svých blízkých se otec takto uzavřel na celé měsíce. Dny trávil apaticky na lůžku, proto ten přesun do knihovny Lottie vítala jako pokrok. Bohužel, místnost se stala jeho úkrytem před realitou a před světem s jeho nároky. O panství se chaoticky starali různí správci a šafáři a všechno šlo od desíti k pěti, dokud se otěží nechopila ze zoufalství Lottie osobně. Ne snad, že by o správě panství něco věděla, ale učila se. Několik let všechno šlapalo jako hodinky – dokud se otec nerozhodl převzít panství zpět do vlastních rukou.

Po letech oddané a dobré práce na Stanwick Manoru, kdy se Lottie soustředila na udržení toho dobrého a vylepšení toho špatného, si od otce nevysloužila poděkování, nýbrž příkaz provdat se za pana Montaguea či někoho podobně vhodného, a to už do konce roku. Z té křivdy jí bylo do pláče, protože na sebelítost měla plné právo.

A teď navíc plakala kvůli té mizerné nehodě a Patrickovu mučivému zranění, které utrpěl při prudkém dopadu na tvrdou udusanou cestu.

Lottie ta spousta bolesti a trápení téměř zlomila; navíc se děsila vyhlídky, že společenskou sezónou ji provede pouze teta Agatha jako gardedáma, ale bez šance, že by se Lottie mohla připojit ke svým vrstevnicím. Všechny mladé ženy v jejím věku už měly manžela a děti, a dopisy přítelkyň překypovaly líčením společenských událostí, nákupů, zmínek o kojencích a manželském životě, zatímco ona mohla nabídnout jen své ztráty blízkých a nudné detaily o hospodaření sídla. Časem výměna dopisů pochopitelně ustala. Nikdy dřív se Lottie necítila tak osamělá jako teď.

Plakala dlouho, aby si ve svém zoufalství a sebelítosti aspoň trochu ulevila, a nakonec ji třestící hlava přece jen přestala bolet. Praskání ohně a citronová vůně vlasů ji při každém křečovitém vzlyku uklidňovaly jako pohlazení.

Lottie odhodila příkrývku, aby vstala z postele. V břiše jí hlasitě zakručelo. Měla za sebou lékařské ošetření, koupel, odpočinek při čekání na zavazadla, ale zapomněla na oběd. Z temně šedé oblohy začaly do okenních skel pleskat první kapky. To ponuré počasí přesně zrcadlilo její náladu.

4. kapitola

Ethan zíral do karet a litoval, že není kdekoliv jinde, jen ne v tom malém hostinci v hrabství Warwickshire. Pouhých pár minut po jeho návratu z místního pivovaru se nebe otevřelo a spustil se tak prudký liják, že o další cestě by uvažoval jenom sebevrah. Déšť tu uvěznil několik dalších poutníků, kteří se v nálevně sešli u karet. Pár sklenek alkoholu je okamžitě všechny spřátelilo.

Ethan pokynul Calovi. „Jsi na řadě, příteli.“

Na stůl pleskly dvě dámy. Přiopilý Cal se na ně podmračeně podíval, ale zřejmě se nechystal po nich sáhnout. Bylo očividné, že se na hru nesoustředí.

„Radši dnes skončíme!“ ohlásil Ethan nespokojeným spolukarbaníkům. „Pojď, Calvine. Necháme svoje místo mláďencům, co mají do hry větší chuť než my.“

„Ale proč?“ brblal Cal. „Piket umím hrát i se zavřenýma očima.“ Tiskl si k hrudi láhev whisky, jako by to byl ten nejcennější klenot.

Ethan dovedl přítele ke stolu poblíž okna. „Hráli jsme jednadvacet.“